

LBRIS

We know
books

Codrin D. Tocuț

Doar medicul rănit vindecă

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

CUPRINS

NOTA AUTORULUI	9
PROLOG	13
ÎNCEPUT	35
SFÂRȘIT	47
NOILE FRICI	59
MEDICUL EZOTERIC.....	75
SPITALUL.....	89
PSIHOTERAPIA.....	99
MOARTEA.....	119
REZIDENȚIATUL	141
MEDIC ÎN ROMÂNIA.....	153
ADIO, ȚARĂ DRAGĂ	169
PRIMA MEA MOARTE	189
EPILOG.....	197

NOTA AUTORULUI

Dacă este să ne luăm după nomenclatură, cartea de față cred că se numește o autobiografie, dar mie nu-mi place deloc eticheta asta.

Deși personajul principal se confundă cu mine, ce-am scris aici nu se vrea a fi deloc despre propria-mi persoană, ci mai degrabă despre lucrurile nespuse pe care noi, în încercarea de a deveni oameni, le uităm.

Ne ascundem sub niște măști ale perfecțiunii, vânam fericirea ca pe un scop, uităm că durerea și încercările sunt cele mai utile lucruri care ni se întâmplă și că acestea sunt făcute pentru noi, nu împotriva noastră.

Considerăm vulnerabilitatea un lucru al oamenilor slabi, hrănind un ego care ne îndepărtează de adevărata noastră natură.

Cartea asta e despre o transformare absolut comună, sănătoasă, pe care, uitându-ne prea mult la pozele cu filtre de pe Instagram, începem să o considerăm patologică, de aceea m-am hotărât să atașez fiecărui capitol și o poză din

viața mea, cu o scurtă descriere și *hashtag*-uri adevărate pe care însă nu le pune nimeni.

Asta nu înseamnă că nu găsesc în poze o imensă splendoare, tocmai de aceea am ales ca fiecare capitol să aibă una, pentru și mai multă autenticitate. Ai în mână ce am eu mai de preț, poveștile și viața, doar *hashtag*-urile de aici vor fi puțin mai diferite, mai congruente cu realitatea de sub măști.

Ce mi-ar plăcea să duci cu tine din experiența asta a transformării a unui tânăr medic în devenire este că doar cei răniți pot cu adevărat să vindece pentru că experiența durerii ne face să înțelegem mai bine însăși viața.

Dacă te zbați, dacă te doare, dacă în mijlocul acestor lucruri îți găsești din când în când câte o oază, atunci ești pe drumul cel bun al normalității uitate. Printre toată suferința la care am fost martor, vindecător sau un simplu spectator neputincios, România mi-a fost mereu oază. Trăiesc în continuare un vis desuet că drumul meu de-acum mă duce către veridica acasă.

Despre ce este așadar această carte? Despre un copil care și-a urmat drumul, care s-a lovit de durerile comune ale unui medic rezident român care a emigrat. Copilul acesta râde, plânge de durere, urlă în fața neputinței, se bucură, se înfurie, își pierde speranța, e abandonat, fuge, se ascunde, iese, se entuziasmează,

trăiește. Copilul trece prin toată plaja de emoție umană, iar asta a scris-o adultul aici fără cenzură.

Te rog să nu confuzi lucrurile negative de aici vizavi de orice experiență cu o critică la adresa nimănui sau vreunui sistem. Știu că fiecare face tot ce poate mai bine cu resursele pe care le are și că în fiecare dintre noi se află un copil care are nevoie să fie înțeles și protejat, cu bătăliile, vulnerabilitățile, bucuriile și tristețile lui. Sunt recunoscător pentru tot binele și mai puțin binele trăit.

LIBRIS

We know
books

PROLOG

LBRIS

We know
books

** Prolog – Pregătindu-mă să merg să vorbesc puțin cu un pacient care, după 6 săptămâni, răzbișe, una dintre puținele nopți liniștite de pe secția de terapie intensivă de Covid din Germania, altfel nu avea nimeni timp să-mi facă poze.*

#frânt #speranță

ÎNCERC SĂ-MI AMINTESC EXACT CUM a început toată nebunia asta cu noul coronavirus, dar nu-mi vine în minte exact momentul. Știu doar că lucrurile au luat-o la vale brusc, după o perioadă în care toată lumea spunea că nouă n-o să ni se întâmple ce li s-a întâmplat italianilor.

Am râs și eu la sfârșit de februarie când cifrele se dublau de la o zi la alta, pregătindu-mă să plec în primul meu concediu la mare din ultimii mulți ani. În aeroportul din Düsseldorf, în ciuda numărului de sub 50 de cazuri din țară, oamenii deja purtau măști de protecție, iar năivul de mine se distra de angoasele lor.

Începutul de an mă găsea obosit, făceam de nici 3 luni cu adevărat gărzi, nopți în care aveam în grijă câțiva pacienți de terapie intensivă operatorie și operațiile urgente din timpul nopții, având ca plasă de siguranță un medic primar care era acasă și pe care puteam să-l sun pentru lămuriri. Responsabilitatea pe care eram nevoit s-o port pe umeri atât de rapid își cam spusese cuvântul, dar la orizont era speranță, crescând odată cu toată frica pe care o simțeam într-un om mai curajos, într-un profesionist ceva mai sigur pe el, mai pregătit.

Când am aterizat însă la capătul lumii, când iarna mea europeană pe care-o purtam în minte s-a transformat subit într-o primăvară ecuatorială cu 26 de grade Celsius la ora 22:00, toate problemele mele și ale lumii au dispărut. Vai, ce an mai fusese! Un adevărat an fără anotimpul cald, pentru că-mi petrecusem vara încercând să mă integrez într-un sistem pe care abia îl cunoșteam, într-un colectiv total străin, într-un loc în care aveam senzația că se aștepta de la mine să performez ca un medic specialist în comparație cu România.

Au urmat niște zile-n care nu puteam să cred că ajunseseam într-un asemenea paradis, apoi altele în care m-am bucurat de fiecare moment cu frica suflându-mi în ceafă că totul se va termina, urmate de o bruscă trezire la realitate, când, în mijlocul concediului, într-o dimineață, am aflat că primul caz din Republica Dominicană de infecție cu SARS-CoV-2 avusese loc chiar în resortul în care mă aflam eu la acel moment.

Când dezinfectantele deveniseră mai prezente decât palmierii și nucile de cocos, au început gri-jile. Vorbisem cu cel responsabil de turiștii veniți prin compania germană prin care venisem și eu, spunându-mi că urmează să se întoarcă acasă înaintea mea. Țin minte că-n ziua zborului de întoarcere fusesem programat la un control medical.

Luasem toate antipireticele pe care le avusesem la mine ca nu cumva să rămân blocat acolo.

Niciodată nu mi s-a părut Germania mai acasă și Europa mai frumoasă ca atunci când m-am întors din acel eden pe care-l învăluisese-n frică pandemia care nici măcar nu începuse cu adevărat, deși recunosc că n-am putut să nu mă uit în urmă când am plecat de acolo pentru că-mi amintea prea mult de-acasă.

În următoarele zile, am asistat spectator la cum operațiile programate erau eliminate de pe program, aproape toate forțele secției noastre mutându-se către o nouă secție de terapie intensivă dedicată în principal viitorului val de Covid care se afla în alt spital din celălalt colț de nord al orașului.

Știam deja că urma să fiu mutat acolo, chiar dacă, în mod normal, rezidenții mici, cum eram eu, cu nici măcar un an de experiență în anestezie și cu minime cunoștințe de terapie intensivă, nu prea aveau ce să caute acolo, așa că mi-am făcut din ultima gardă în vechiul spital un ritual de rămas-bun.

Mi-am amintit că în urmă cu nici două treimi de an, când aterizasem acolo, nu știam prea multe, de cum m-au aruncat în apă rece ca să învăț să înot, de cât de repede ajunseseam să fiu relativ independent în a face anestezii. Îmi aminteam cât de fericit mă simțeam când

mă trezeam la sfârșitul unei zile în care îngrijisem cinci sau șase pacienți și nu văzusem vreun superior la față în ziua aia. Frica se disipase. Apoi mă aruncaseră în gărzi și toată frica aia care nu mai apăruse de mult s-a strâns taman în prima mea anestezie făcută ca singurul anestezist din spital, la primul pacient mai grav, în ideea că dacă am nevoie de ajutor, acesta nu mai poate să vină instant.

Prima moarte a unui pacient de-al meu o trăisem acolo, primele lacrimi la telefon, încercând să mă adun și să nu vorbesc tâmpenii într-o limbă pe care, deși o vorbeam foarte bine, nu o stăpâneam așa cum îmi doream.

Mi-am amintit de o pacientă care stătuse multe săptămâni la noi, pe care o dusesem la a nu știu câta revizuire a unei răni provocate de o gangrenă Fournier în una dintre primele gărzi. Era trează, dar încă respira cu ajutorul ventilatorului, așa că trebuia să o duc cu tot patul ăla imens din terapie în sala de operație cu ajutorul ventilatorului mobil, s-o adorm și să o întorc pe burtă. Pe drum bineînțeles că s-au deconectat tuburi și-au apărut alarme a căror problemă nici nu puteam s-o identific din lipsa de experiență. Am ajuns cu ea în sala de operație tremurând și blestemând situația. Pacienta ușor septică, toată transpirată, stătea cuminte

în pat și urmărea spectacolul grotesc, învăluită de febra care nicicum nu voia să scadă.

Veniseră sărbătorile de iarnă după garda aia și nu mai călcasem în terapie intensivă de aproximativ zece zile. Apoi am avut un șoc să o văd fără niciun tub în ea, gata să ne părăsească secția. Nu m-am bucurat anul ăsta atât de mult nici când am revăzut-o pe maică-mea după o lungă absență.

— Bună dimineața, îi spun luând-o de mână în prima zi din 2020.

— Bună dimineața, îmi răspunde cu un glas care aproape m-a făcut să încep să dau apă la șoareci pe acolo.

— Nici nu știți cât de mult mă bucur să vă aud vocea, îi spun.

Zâmbește și mă privește în ochi. Încerc să-mi dau seama dacă știe cine sunt și presupun că de la atâta sedare nu mai ținea minte, apoi, după o scurtă pauză, mă întrebă râzând:

— Mai sunteți așa de speriat?

Trecuseră toate. Mi-am luat cheia de la camera de gardă și m-am dus să-mi înec nostalgia asta în somn. A fost liniște. Apoi, în liniștea din jurul acelei furtuni care urma să vină, am plecat de acolo fără să mă mai uit în urmă. Știam că în războiul care tocmai începuse, ăla care știam că avea să dea cu mine de toți pereții, locul privirii mele nu era decât înainte.

...

Au urmat niște săptămâni de pregătiri intense, să-ți iei catrafusele și să te muți într-un loc nou nu e chiar cel mai ușor lucru de pe pământ, deși dacă viața mea ar avea un leitmotiv, acela a fost mereu schimbarea.

Una dintre primarele¹ cele mai bune de la noi făcea calcule, algoritmi, scenariii, ajungând la concluzia că pandemia ne prinsese și pe noi în *offside*-ul comun reprezentat de lipsa de personal a sistemului medical din țara asta.

În tot acest timp, eu cu M., colegul meu de vârstă profesională asemănătoare, ne scriam birocrăția de toate zilele la calculator când am primit vestea.

— Din păcate, planul, în cazul în care va fi ca-n Italia, vă vizează pe voi coordonatori de echipă pentru că aveți cea mai mare experiență; s-ar putea să lucrați alături de chirurghi sau medici de alte specialități care nu știu terapie intensivă și pe care va trebui să-i coordonați. Vom împărți cele 18 paturi în 3 echipe și veți avea mereu un medic primar la nevoie ori în spital ori acasă după-masa și/ sau noaptea în funcție de cum putem să împărțim gărzile. Ați fi de-acord?

— Dacă trebuie, trebuie, zice M. hotărât.

1. medic primar

Primara își mută privirea către mine, iar eu nu știu ce să mai zic. Aparent devenisem brusc omul cu mai multă experiență. Eu. Speram că e o glumă. Mă uitam în ochii ei și număram secunde până să izbucnească în râs, dar părea că n-are de gând să facă asta.

— Ehm, bine, îi răspund știind că oricum asta nu era de fapt o chestiune pe care o puteam alege. Întrebarea era mai degrabă de decor, de politețe.

— Bine, vă mulțumesc, ne răspunde.

— Tu ești nebun? îl întreb pe M. reluându-mi apatic scrisul.

— Cine vrei să facă asta dacă nu noi? Nu mai e nimeni, Codrin. Și nu e vorba doar de spitalul ăsta, e vorba de toate. Putem s-o scoatem la capăt. Va fi greu, dar o să o scoatem la capăt.

Poate că acela a fost momentul când mi-am dat seama că urmau să vină în mod veridic vremuri grele.

M-am dus acasă, m-am uitat pe calendarul concediilor din aprilie și mai și-am început să plâng. Mă apucase o poftă de mers acasă, la adevărata mea acasă din Bihor, care depășea limitele normalului, dar zborurile tocmai fuseseră anulate. Nu-mi doream decât să stau la povești cu ai mei pe dealurile începuturilor mele în acel moment, dar asta nu mai era posibil în viitorul apropiat, iar gândul că nu mă pot

întoarce în eterna metaforă a uterului mă sfâșia tocmai pentru că din protejat trebuia să trec brusc la statutul de protector fără ca eu să mai am vreo protecție.

Cam două minute. Atât mi-am permis să plâng în pandemia asta pentru că m-am pus instant pe citit cât mai multă literatură din domeniu, profitând de liniștea care se așternuse peste spitalele țării mele adoptive.

Două săptămâni a durat sau poate chiar mai puțin. Primii pacienți ne-au venit din țările învecinate care erau deja depășite de situație, apoi în vârful care atinsese aproape 7000 de noi infectări pe zi, curgeau pacienți și din Germania.

După ce asistasem la oameni tineri bântuiți de moarte, ideea că venind acasă, aș putea să le transmit celor pe care-i iubesc mai mult pe lume boala asta, m-a făcut să-mi treacă de tot dorul. Asistam subit la ceva ce părea mai degrabă un spectacol grotesc desprins din dramele unor scriitori bolnavi.

Douăzeci de nopți din aprilie și mai mi le-am petrecut în spital, transformându-mă fără să vreau într-un robot. Oameni, familii, drame, muncă, auto-anestezie până când am reușit să fac să nu mai simt nimic. Atâta frică și angoasă am trăit încercând să nu las moartea să învingă până când am devenit aproape imun.